

urzica

ANUL XIX • Nr. 7 • 15 APRILIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

V. CRIVĂȚ

— Am invitat la masă pe cițiva
din șefii lui bărbatu-meu!...

● Acum treizeci de ani un director de minister atrase atenția șefului său că aprobarea dată nu este legală.

— Dacă ar fi legală, ai da-o dumneaei! Eu de ce sint ministru? i-a replicat superiorul.

● Are inteligența lentă, dar șirentenia promptă.

● «Ciine rău», așa numim bietul ciine de pază. Javra de apartament n-are de ce să fie rea.

● Dacă este neapărată nevoie, te voi ajuta să prostim pe alții, dar nu începe prin a căuta să mă prostești pe mine.

● E o femeie religioasă, cu principii morale: duminică își pune pălăria cea nouă și crede în Dumnezeu, iar vinerea nu-și înșală bărbatul.

● Femeile întrebă mereu dar nu ascultă răspunsul, fiindcă pregătesc altă întrebare.

● Fiindcă sint de aceeași culoare, plumbul se crede argint.

● Am o slăbiciune: vorbesc. Posedă o mare forță: tace.

● Chiar cel ce s-aruncă de la al șaptelea etaj, mai are o licărire de speranță.

● De cele mai multe ori, gloria vine după ce opera a murit. E ca lumina astrilor defuncți.

● De ce să mă cred un semizeu, când văd cite asemănări am cu găina?

● Dacă ții cu orice chip să ai o

inscripție deasupra ușii tale, scrie: «Bine ați venit!», nu scrie: «Ștergeți-vă picioarele!»

● Femeile urite cunosc mai puțin tristețea de a îmbătrâni.

● Își caută de lucru. Ca să nu-și vadă de treabă.

● Amăritul acesta cu părul cărunt, de care mi-e silă, fiindcă mi se părea bătrîn m-a adus la realitate, spunindu-mi dăunăzi:

— Vă vorbesc ca unui părinte...

● Cu această răsfățată divă, numai oglinda matinală își poate permite să fie lipsită de politeță.

● Convinge-te că nimic nu începe și nu sfârșește cu dumneaei și nu te va mai chinui demonul răspunderilor în fața istoriei.

● Dacă faci pe surdul, dă-mi voie și mie să fac pe mutul.

● A auzit că am scris un caiet întreg de sonete și a venit să-i citesc câteva. De la primul vers a început să caște. Am întrerupt lectura și l-am întrebat cu ce pot să-l servesc. Mi-a spus păsul și i-am făgăduit o intervenție.

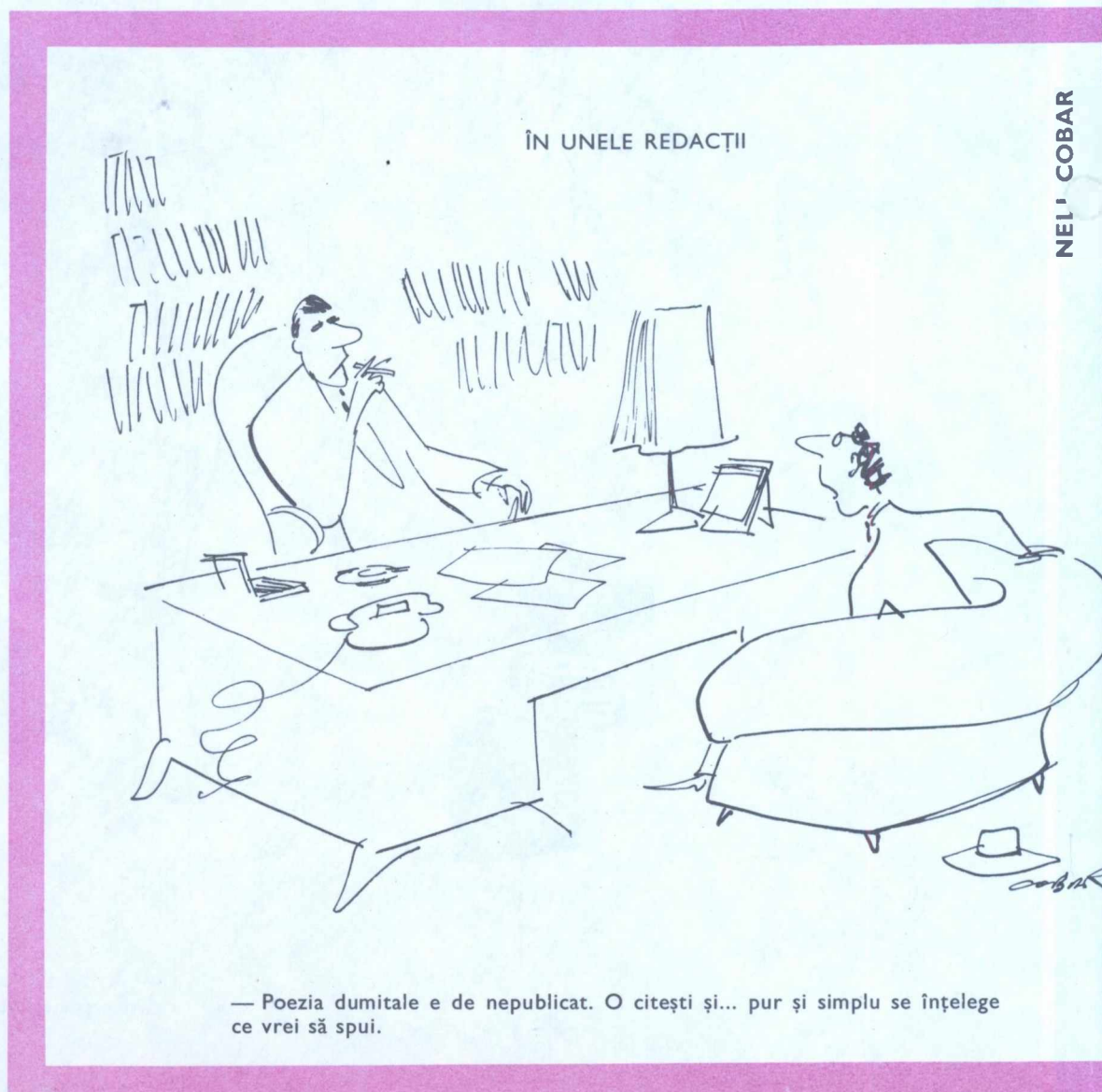
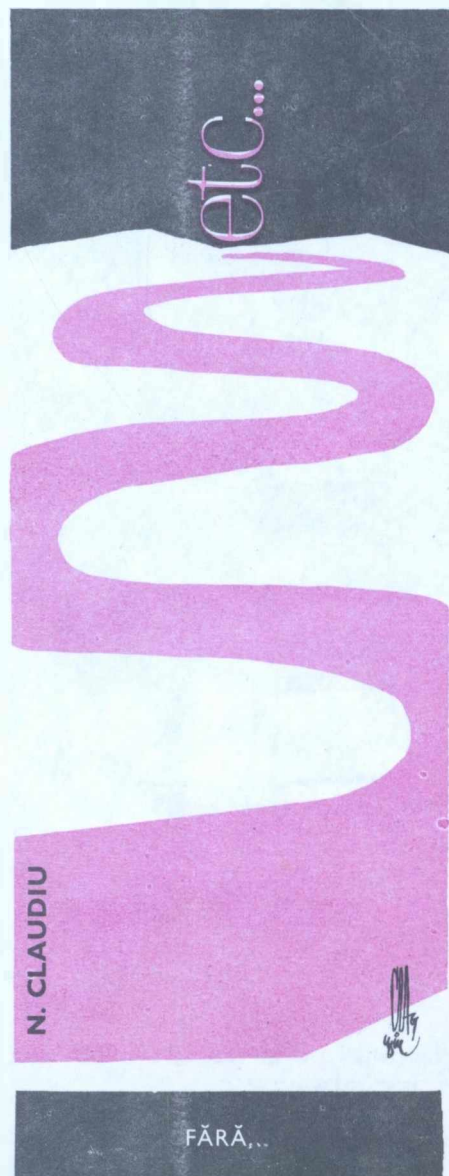
Morala: sonetul e o formă perimată.

● Pe mormîntul lui Pyrrhon, cel mai sceptic dintre filozofii greci, un bizantin spiritual a scris, în formă de dialog, acest epitaf cu adînci înțelesuri:

— Ai murit, Pyrrhon?

— Nu știu!

● Anii înaintea mea întregul meu trecut.

— Poezia dumitale e de nepublicat. O citești și... pur și simplu se înțelege ce vrei să spui.

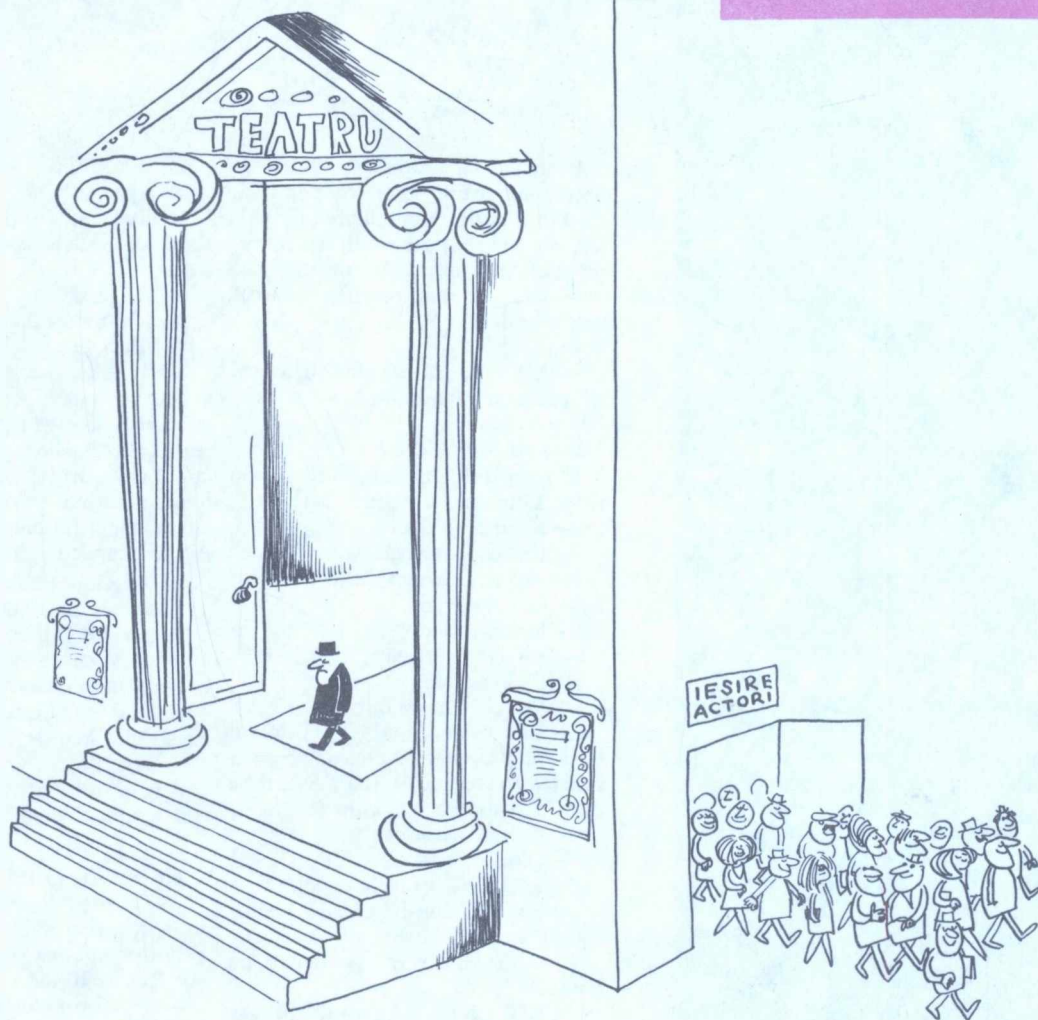
TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

„Din însemnările
unei albine“

- Dacă toate muștele ar face miere, ar fi și la coada vacii.
- Nimeni nu e mai strângătoare decît albina. Își dă chiar viața pentru un ac.
- Și noi avem celule nobile ca și oamenii. Dar ale noastre se numesc faguri.
- Mierea dulce, mult aduce.
- Toate albinele sînt copii din flori.
- Omul se întinde la cașcaval și ursul la miere.
- Nu mă scoateți din răbdări. Am ac de cojocul fiecărui.
- Proștii roiesc ca albinele.
- Toate florile sînt frumoase. Dar, cea de salcîm, este «Miss Florile».
- Avem și noi ca și oamenii gurile noastre rele. Și tot viespi se numesc.
- Știți care e diferența între albine și vaci? Noi producem lăptișor de matcă și ele lăptic de vacă.
- Fluturii, zăpăcesc florile. Noi însă, sîntem zăpăcite după ele.
- Trintorii: partea sedentară a armatelor noastre luptătoare.
- Prima gospodărie colectivă a lumii: stupul.
- În fiecare luminare de ceară, ard aripile celor care au adunat-o.
- Singura piață din care tîrguiește adevărata gospodină, este «Piața de flori».
- Nu te duce să aduni cu căruța. Mulțumește-te să stringi cu panerașul.
- Hărnicia furnicii este inutilă. Stringe fără să producă.
- Dintre toate iubirile de pe lume, a albinei este cea mai la înălțime.
- Cel mai frumos joc de pe lume e «biza».
- Iubim oamenii. Și le-o dovedim nu cu picătura. Cu borcanul.

M. GROSU

Cînd se pun în scenă piese proaste

S-a terminat spectacolul.

Linguistică

de M. PAVELESCU

Odată, un lingvist năuc
Se-nfură pînă la roșu
Dacă spunea cumva de cuc
Că nu e rudă cu cocoșul:

— Știința mă îndreptățește
S-argumentez documentat
Că-n fond cocoșul dovedește
A fi un cuc evoluat.

Făr' de lingviști, zoologia
Ar fi probabil imperfectă;
Dar iată care-i teoria
Destul de clară și corectă.

Prin legătura lor firească
Aceste păsări, pasă-mi-te,
Vorbesc o limbă păsărească
Cu dialecte înrudite.

Mici diferențe-n idiom
Cu pronunțări cînd lungi cînd scurte
Un cuc pronunță «cucu»-n pom
Cocoșul «cucurigu»-n curte.

Vedeți, e-aceeași rădăcină
Dar iată s-a ivit beleaua
Că trebuie să fac lumină
Și-n ce privește cucuveaua

A. POCH

— Am făcut mai de mult niște propuneri. S-au aprobat?
— Depinde. Și eu ți-am făcut niște propuneri...

MIRCEA BONDA

SHERLOCK HOLMES ÎN ACȚIUNE

Pe o stradă
încețoșată
de periferie,
o poezie
a fost găsită înjunghiată.
Avea un stilet înfipt în strofa a doua
Și, se pare, câteva firișoare
de sînge
scurse printre dinții titlului.
Fringîndu-și mîinile de durere
poetul
pe dată
l-a chemat pe Sherlock Holmes.
O poezie a fost găsită înjunghiată.
Marele detectiv
călărind pe pipă
a fost acolo într-o clipă.
Marele detectiv îngîndurat
și intrigat
a început să fluiera ascuțit și rar
și l-a scos pe dr. Watson
din buzunar.
A scos apoi o lupă
și toți au rămas paf :
pe picioarele versurilor
a descoperit trei firișoare de praf.
— Ce părere ai, Watson?
Aștept!
Rolul tău e să dovedești
Cît sînt eu de deștept!
— Maestre, e un asasinat cumplit
învăluit
de un mare mister!
Mi-e teamă că adevărul
nu va fi niciodată descoperit.
— Ai dreptate, Watson,
e un caz delicat
dar marele Holmes
l-a și descifrat.
Citește «victima», troheu cu troheu,
uîte și lupa, îndoieli nu mai încap,
poezia asta...
n-are cap!
Și nici ochi,
și nici nas,
și nici
pic de... creier
n-a avut vreodată.
Poezia asta
să știi
n-a murit
atunci cînd a fost înjunghiată!
Adevărata crimă
absurdă,
ciudată
e că s-a născut....
gata răposată!
Și marele Holmes
și-a aprins pipa de la un felinar,
a salutat
și l-a băgat pe Watson
încă o dată în buzunar.

microbistul

Am visat și eu luceferi, prinți în zale, feți-frumoși,
am visat să fiu aproape de studenți politicoși
fără chică a la Beattles, fără să danseze twist,
însă pînă una-alta azi iubesc un microbist.

Ochii — nu vă spun culoarea; rupt-am strunele din liră
arătînd cum părul negru pe-a sa frunte se respiră,
vocea — jur pe-un unș'pe metri — face galerie bună
cînd se strigă «Hai Rapidul» din peluză la tribună.

Mă cuprinde-nfiorarea, pumnul cînd spre cer îi sare
și-apoi cade pe-un supporter al echipei adversare.
Buzele — mi-aduc în suflet întristare și derută :
dacă se ratează golul, astăzi nu mă mai sărută.

FLORICA BAȚU

PUIUL DE MĂR

*Un pui de măr pretențios
Ce crescuse cu prisos
Și de seve și de ape,
Sănătos, flăcău pe-aproape,
Numai bun de-nsurătoare
Să dea fructe roșioare,
Insista nerușinat
Că nu-i încă dezvoltat
Să-i mai lase grădinarul
Pentru sprijin — cică — parul,
Sau măcar vreo doi araci
De pe când era sugaci!
Grădinarul, om cu școală
Nu se lua după Tindală!...
Și-l lăsa mereu să-nfrunte
Arșiți, ploii și vânturi crunte
Urmărind să se călească
Și să crească.*

*Și-astfel pomul s-a-nălțat
Foarte bine dezvoltat
Învățînd maturul măr
Să rețină-un adevăr:
Poți s-ajungi și pîn-la stele
Mai ales cînd n-ai proptele.*

SARPELE SUPĂRAT

*Un șarpe, nu știu, boa
Sau poate un piton
S-a supărat o dată
De mult pe-un scorpion,
Fiindcă acesta-i spuse,
Pe-un ton insidios
Că, șarpele e șarpe,
Doar cînd e... veninos!*

**PALMIPEDE
MOFTUROASE**

Păcat că rațele și găștele nu înțeleg graiul omenesc. Le-aș aduna pe toate și le-aș critica să le meargă fulgii. Și merită, pentru că din 1963 încoace fac mofturi. Cică, nu le place să se ducă la IRIC București și se feresc de el ca de cuptor. Preferă alte întreprinderi de industrializare a cărnii din țară. Asta în timp ce atîția oameni se dau în vînt să vină în Capitală.

Palmipelele, ca niște găște ce sînt, nu știu că IRIC București s-a pregătit încă din 1963 să le prepare pentru consum, conform tehnicii moderne. Ca dovadă stă (în adevăratul sens al cuvîntului) instalația primită de la M.I.A. Utilajul, care a costat circa 340 000 lei, are o capacitate de 2 000 de păsări în opt ore. Totuși, în acești patru ani, a funcționat — spre bucuria palmipedelor — numai 24 de zile.

Ținînd seama că 24 de zile pentru patru ani reprezintă cam ceea ce ar însemna o pipotă de gîscă pe un vagon de varză, ținem să arătăm cum a funcționat utilajul. Adunînd orele în care a lucrat, totalizează în 1963 două zile lucrăte și 363 state, în 1964 — 14 zile lucrăte și 351 fără ocupație, în 1965 — 5 zile lucrăte și 360 pe apa simbetei, — iar în 1966 trei zile de muncă grea și 362 de somn ușor. Adăugînd la cei 340 000 lei și amortizările de 137 636 lei care au zburat ca niște fulgi, putem spune că instalația a fost folosită nu pentru a prepara găște pe varză, ci pentru a face varză din bani.

Asta deoarece Direcția generală a industriei cărnii și frigului din cadrul M.I.A., după ce a trimis utilajul, nu trimite și păsări pentru utilaj. Pesemne, or fi judecînd tovarășii respectivi că la o instalație modernă sînt datori să repartizeze și niște rațe sau găște de ultimul tip. Că din celelalte, slavă domnului, avem berechet pe toate drumurile de le calcă și mașinile.

Așadar, rața face «mac-mac» și gîsca «ga-ga». Direcția respectivă în schimb nu face nimic ca să rezolve situația. Din cauza asta IRIC București face fondurile pilaf. Un pilaf prea piperat!

— O fi el activ, dar vă detestă...
— De unde știi?!
— Sînt prietenul lui cel mai bun!

Minus opt mili- oane!...

În drum spre G.A.S.-ul Luciu-Giurgeni îmi ajungea pînă la urechi zvon de cîntece vesele:

*Vine, vine primăvara
Înflorește toată țara
Floricele pe cîmpii
Hai să le-adunăm copii.*

Ca să vezi de ce le arde copiilor! Să culeagă floricele! Pe terenurile G.A.S.-ului mai era de recoltat orezul, iar țîncilor le ardea de floricele! Parcă floricele or să mănince ei, nu orez...

Numai că orezul, în loc să se fi găsit în stadiul de orez cu lapte sau de pilaf, el se mai afla în luna februarie în stadiul de «du-mă vîntule departe» și de «cruce albă de mestecăn» În cîmp! Sub zăpadă! De unde se vede că directorul Gheorghe Toma e un om care nu privește problema orezului în mod îngust, ci în mare. Așa, cam la 50 de hectare. Nerecoltate la vreme.

E adevărat că Trustul Gostat Slobozia i-a trimis în ajutor circa 50 de tractoare echipate cu tractoriștii respectivi, dar băietanii, cum au venit, au și făcut cale întoarsă. Cică era iarnă și nu puteau dormi în cîmp. Cică aveau ureche muzicală și nu puteau suporta cum le «ghiorăiau mațele» de foame. Cu alte cuvinte, cică tovarășul director Toma nu le-a asigurat masa și casa. Moftangii! Auzi pretenții! Să le pregătească de-ale gurii! Păi aveau orezul sub nas. Nu trebuia decît să-l scoată din pămînt și să-l mănince... Cică directorul nu le-a pregătit adăpost! Dar ce, mă rog? Au venit cu tractoare decapotabile? Aș! Puteau dormi în cabină și să se încălzească la țeava de eșapament... Și dacă gerul lui februarie le pișca degetele, puteau să-și sufle în miini. Că pentru asta ne-a prevăzut Dumnezeu cu aburi la gură!... Dar ei, tractoriștii, ambițioși: că vor adăpost, că trebuia conducerea să se îngrijească de hrana lor. Ia uite, dom'le! Dar ce-i tovarășul Toma? Director sau doică? Zice că-i director. El zice. Și dacă zice, așa e. Are și legitimație. În concluzie, dumnealui nu le-a dat nimic. Doar bună-ziua și s-auzim de bine.

«Bună ziua» tovarășul Toma a mai dat și unei cantități de aproape o sută de mii de kilograme ciment aflat în gara Lunca Dunării. Numai că acest «bună ziua» l-a dat abia după o lună de la descărcarea lui în gară. Dar n-a lăsat cimentul singur. Nu. L-a lăsat în paza a șase vagoane de borhot de sfeclă, care aștepta răbdător cam tot de atît timp să fie transportat. După trecerea unei luni întregi, nu te mai dumireai dacă cimentul e borhot armat sau dacă betonul e ciment sfeclit. I-am sugera să ceară și primă pentru această realizare. Sortimente noi... Bună parte din aceste cantități s-au deteriorat bătute de vînt, de ploie, de ninsoare, de director și de alte calamități naturale sau nenaturale.

Ultima calamitate care s-a abătut asupra G.A.S.-ului Giurgeni a venit sub forma unui deficit de peste opt milioane lei! Asta nu mai e calamitate naturală. E una supranaturală. A venit ca o avalanșă! Ca un potop! Ca un cutremur de gradul șapte!

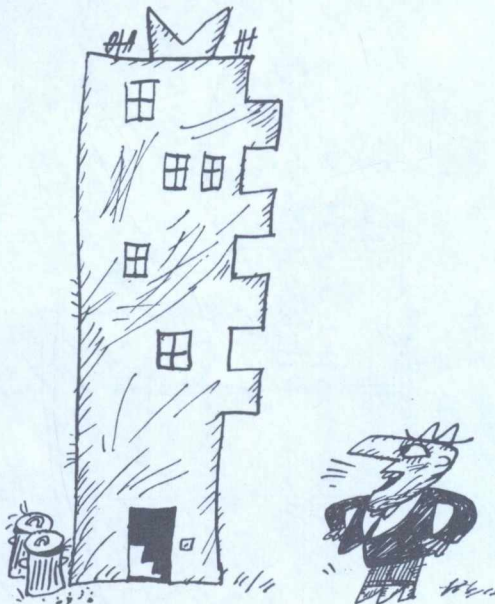
Acum așteptăm un cutremur de gradul opt. Care să-l scuture bine pe tovarășul nostru, Toma. Un cutremur cu epicentrul la Departamentul gospodăriilor agricole de stat.

Dacă o fi un cutremur de gradul nouă, cine știe, poate că se lasă și cu niște dărîmări.. Noi nu dorim. Doar prevestim.

Ce? Numai Topor are voie să prevestească?..

Desene de AVRAM ANTON

Boian Ion, locatar al Blocului 8-5 14, raionul Lenin, și fost președinte al comitetului de locatari, s-a sustras de la plata cheltuielilor de întreținere.

— Cogeamite blocul și trebuie să-i plătesc întreținere ca unui copil!

De circa cinci ani apartamentul 10 de Șos. Mihai Bravu, raion 23 August, nu e cauza instalației defecte.

Cu toate acestea costul apei reci se

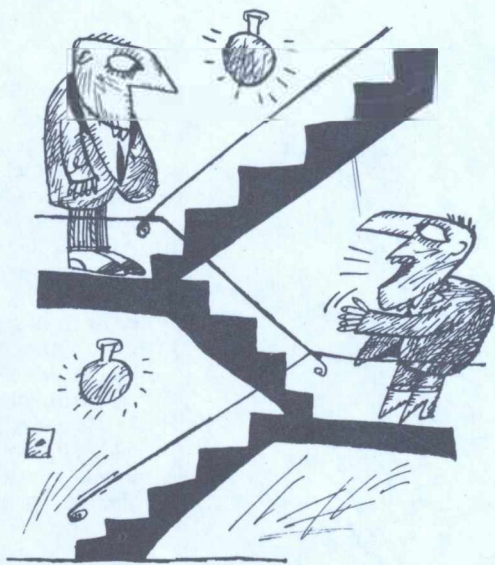
— Ha, ha! De data asta ari fi

I.D.E.B.-ul n-a mai citit contoarele electrice din microraiionul Nr. 8, raionul pînă la sfîrșitul anului.

— la ghiciți ce surpriză n

De luni de zile lumina electrică arde zi și noapte la scara A, de la blocul 3 A de pe Șos. Viilor nr. 102, raionul Nicolae Bălcescu, deoarece automatul este defect.

— Lumina arde și noi plătim... de ne stingem!

Constantin Ion, (apartamentul 71, Blocul nu permite, pe motiv că e certat cu locatarul pentru reparația la instalația sanitară, care, fiind în timentul de la etajul inferior.

— Mă, tu nu ești instalator..

locul C-19 din
e apă rece din

u regularitate.

curile O.S.1 și
9 martie 1966

mul Taberei),
v, să i se facă
inundă apar-

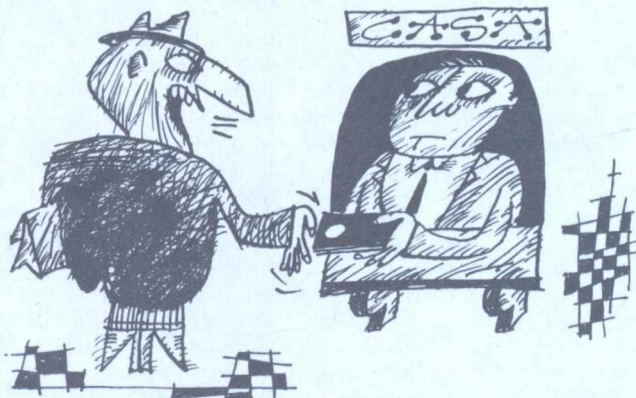
ăciuire!

Al doilea subsol al imobilului din Calea Victoriei nr. 2 este inundat de apele subterane deoarece pompa de absorpție nu funcționează.

— la uitați ce am prins la subsol!

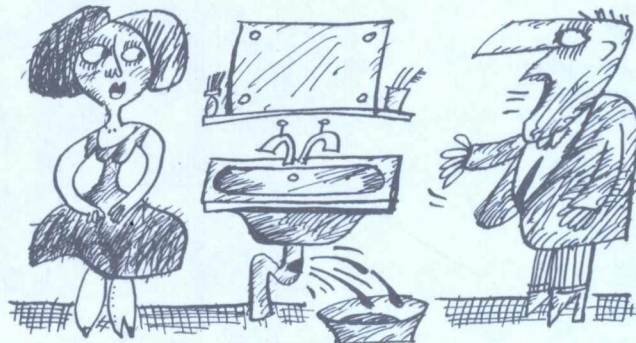
Sectorul de administrație și clădiri nr. 2, raionul 16 Februarie, percepe taxe pentru montarea becurilor la puțurile ascensoarelor, deși becurile nu sînt montate de către personalul sectorului.

— Aceștia sînt banii pentru montarea becurilor, banii pentru că se aprind și banii pentru că funcționează!

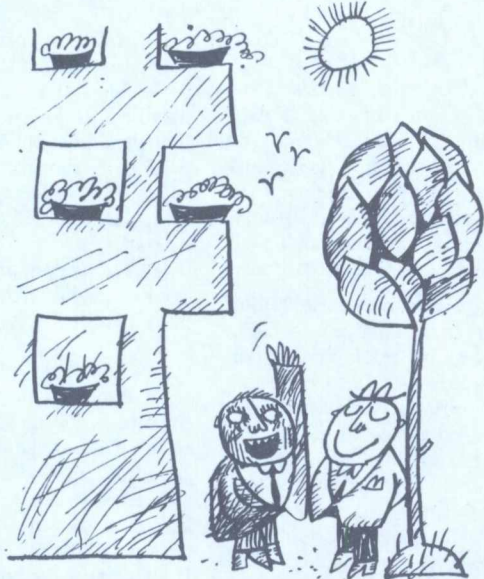
TE VĂD,
TE VĂD!...

Instalatorul Ștefan Petre, cu ocazia unei reparații la apartamentul 136, scara 5, blocul E. 2, a defectat și mai mult instalația sanitară. Aceasta însă apare în evidența administrației de clădiri nr. 3, raionul 23 August, ca fiind reparată.

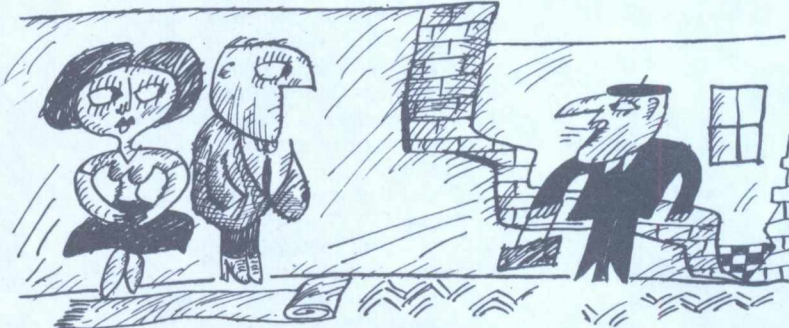
— Cred că noi avem o iluzie optică; m-am uitat în registrul administrației; e reparat!

Administrația de clădiri nr. 7 din raionul 23 August, condusă de tov. Lucian Luca, se situează printre frunzele raionului, organizînd muncă patriotică în vederea înfrumusețării blocurilor cu jardiniere.

— Datorită dumneavoastră, tovarășe administrator, putem spune: Casa noastră ca o floare!

Instalatorul sanitarist Mitu Andronic din cadrul Sectorului I — IAL — raionul Tudor Vladimirescu, a refăcut în apartamentul nr. 4 al blocului de pe str. Pictor Tonitza 11 o reparație de 3 ori, spărgînd din ce în ce mai mult zidul bucătăriei.

— Și acum ce facem?
— faceți cerere de extindere!

COINCIDENȚE NEFASTE

Trucul este cam vechi și-l cunosc toate companiile de asigurare din Occident: cînd un armator e strîns cu ușa din punct de vedere financiar, își scufundă un vas. Dacă reușește să demonstreze că e un naufragiu datorat ghinionului, el încasează asigurarea. Dacă, dimpotrivă, compania este cea care izbutește să facă dovada că darea la fund a fost nițeluș aranjată, proprietarul navei nu vede un ban și naufragiază el însuși în pușcărie.

Armator de mai bine de două decenii, Herman Floggart, din San Francisco, era la curent cu riscurile pe care și le ia. Cum însă scrupulele pe care le avea erau mult mai puține decît paralele pe care nu le avea, s-a hotărît să-i trimeată în dar lui Neptun vechiul și micul său cargobot «Sunshine», care fusese asigurat pentru 58 000 de dolari, deși nu valora nici 15 000.

Zis și făcut. Floggart s-a înțeles cu căpitanul, care, în această ultimă cursă, a luat cu el numai șapte persoane, adică o treime din echipaj. Ajuns în larg «Sunshine» s-a pornit pe neașteptate să ia apă. A luat și a tot luat, pînă ce s-a transformat din cargobot rablagit în submarin imobil. Văduv de nava lui, Herman Floggart a cerut să fie consolată cu 58 000 de dolari.

Dar «Guarantee Trust and Insurance» nu e o companie sentimentală. Agenții săi au început să-i tragă de limbă pe membrii echipajului. Cinci din ei au tăcut, fie din discreție, fie pentru că nu știau nimic. Dar

alți doi — Lew Curtis și Bob Mansfield — au istorisit că, cu vreo două ore înainte de naufragiu, căpitanul mesterise ceva, de unul singur, în cala vasului.

Compania a refuzat să ogoiască cu dolari durerea lui Floggart și acesta a dat-o în judecată. La proces, avocatul lui «Guarantee Trust and Insurance» a cerut să fie convocați ca martori cei doi marinari. Dar ei nu s-au putut prezenta din motive bine întemeiate: cu trei zile înainte, Curtis fusese găsit împușcat în cap de un criminal neidentificat, iar Mansfield fusese călcat în ajun de o mașină de asemenea neidentificată.

Avocatul companiei putea să tragă o concluzie științifică, anume că o nefastă coincidență îi urmărește pe cei care erau amestecați în această afacere. Dar el susține că, așa cum declară un vecin, asasinul lui Curtis seamănă leit cu Floggart și că, așa cum afirmă un trecător, mașina care-l călcase pe Mansfield avea aceeași marcă, aceeași culoare și același număr cu automobilul armatorului. În consecință, el a cerut ca cei doi martori noi să fie aduși la tribunal.

Procesul continuă. Dar dacă e vorba într-adevăr de o coincidență nefastă? Dacă vecinul va fi și el călcat? Dacă trecătorul va fi și el împușcat? Dacă și avocatul va păți ceva? Să nu ne jucăm cu coincidențele, mai ales că aici nu e una singură, ci 58 000!

N. GALĂȚEANU

Cei patru Huu Co

Despre Napoleon se spune că putea să facă mai multe lucruri deodată: să scrie ceva, să dicteze altceva și să se gîndească la ceva care n-avea nimic de-a face nici cu primul, nici cu al doilea ceva. Lucrul a părut într-adevăr remarcabil, atîta vreme cît lumea nu a știut de existența lui Huu Co. De cînd a aflat despre el, gloria micului corsican devenit mare împărat a pălit simțitor.

Căci pînă de curînd Huu Co a fost simultan:

- 1) cel mai mare bancher al Saigonului și multimilionar în piaștri și dolari;
- 2) general de tancuri;
- 3) ministru al apărării naționale în guvernul fantoșă al lui Ky;
- 4) vicepreședinte al aceluiași guvern.

După cum se vede, cele patru ocupații nu erau temporare și de scurtă durată, cala Napoleon, ci permanente și care de care mai importantă. Dar Huu Co găsea timp pentru toate, ba chiar îi mai rămînea răgaz și pentru niște chefuri de pomină în barurile Saigonului.

De curînd însă, rivalul lui Bonaparte din Vietnamul de sud și-a văzut activitatea redusă la numai două fronturi. Și asta nu pentru că obosise el, ci din cauza unui scandal pe care n-a mai fost în stare să-l înăbușe, vom vedea imediat de ce.

Așadar, într-o bună zi, bancherul-general-ministru-vicepreședinte s-a

trezit că este numai bancher și general. Eliminarea sa din guvern a avut drept motiv faptul că Huu Co nr. 3, cu aprobarea lui Huu Co nr. 4, a împrumutat niște bani de la Huu Co nr. 1, pentru nevoile lui Huu Co nr. 2. Pînă aci, totul era normal: dandanaua s-a produs însă din cauză că dobînda plătită de numărul 3 numărului 1 s-a ridicat la 85% pe an. Drept care au început să circule vorbe urite, cum că bancherul face cămătărie pe socoteala ministerului pe care-l conduce. Vorbele acestea au fost la început șoptite, apoi rostite cu glas tare, apoi strigate în gura mare — și pînă la urmă Huu Co a fost demis din cele două posturi guvernamentale.

Indignarea lui nu mai cunoaște margini. Dacă pe Napoleon l-ar fi împiedicat cineva să se gîndească la ceva și să scrie altceva, nu s-ar fi supărat? Huu Co are și alte motive să fie miniat. Așa cum i-a explicat el corespondentului revistei americane «Newsweek», dobînda de 86% este curentă la Saigon. De ce trebuia ministrul Huu Co să-l păgubească pe bancherul Huu Co, numai pentru că hazardul îi făcuse una și aceeași persoană? Adevărul, a lăsat el să se înțeleagă, e altul: ceea ce i se reproșează este că nu a împărțit beneficiile cu primul ministru Ky.

Ca și cum un om cu atîtea treburi pe cap mai putea să se ocupe și de asemenea detalii!

N. AURELIU

ANEC- DOTE

Un vapor este surprins de furtună. Circa i se rupe, mașinile nu mai funcționează. Furtuna încetează, survine o calmie și vaporul plutește fără țintă. Trec zece zile, toate proviziile sînt epuizate. Bărcile au fost smulse și sfărîmate. Moartea prin foame amenință pe naufragiați. Atunci, căpitanul adună pe punte toți pasagerii și echipajul și spune:

— Trebuie să privim situația în față. Vom trage la sorți pe cel care va fi victima, pentru că altfel vom muri toți de foame. Dar eu îmi cunosc datoria — eu, înaintea tuturor, mă voi ucide și voi mă veți minca.

Zise și luînd un pistol îl duse la timp.

— Stați, stați, strigă în momentul acela un pasager.

— Ce este? întrebă căpitanul, cu degetul pe trăgaci.

— Vă rog căpitane, nu vă zburăți creierii, sînt mincarea mea preferată.

*

Doi vagabonzi discută:
— Bătrîne, sînt victima unei erori judiciare.

— ?

— Am fost achitat.

Bătrîrul Toby, de la cunoscuta casă engleză «Toby or not Toby» este unul din cei mai respectabili gentlemen care se pot vedea în toată Londra. Singele lui rece este notoriu. El continuă să-și fumeze pipa fără a tresări chiar dacă i s-ar anunța că papa se va face musulman.

Poartă totdeauna o pălărie înaltă pe care o perie luni, marți și miercuri, într-un sens, și în celălalt sens în zilele următoare. În fiecare dimineață el își colorează favoriții cu albastru. Are un fiu pe care-l crește în aceleași austere principii.

Într-o seară, bătrîrul Toby se află la bar cu fiul său. Și bindu-și cel de al șaptelea cocteil, îl copleşte pe fiu cu sfaturi înțelepte.

— Băiatule, spuse el, dumnezeu n-a vrut ca omul să sufere de sete pe pămînt și de aceea a creat ginul, berea și diversele cocteiluri. Este permis să uzezi de ele în limitele setei, dar să nu depășești niciodată aceste limite.

Fiul asculta cu sfințenie.

— Foarte bine, spuse el, dar prin

care indicii se poate recunoaște că s-a băut suficient?

— Am să-ți arăt, o, fiule, un infailibil mijloc pentru a-ți da seama. Tu vezi cei doi oameni acolo jos, în colțul barului. Dacă tu ai vedea patru în locul lor ar însemna că ai băut destul și că trebuie să te oprești.

— Dar papa, răspunse fiul cu o voce timidă, nu sînt doi oameni acolo jos, în colț, este unul singur.

*

În America de nord se declarase prohibiția. Nu se putea cumpăra alcool decît de la farmacist și numai cu rețetă medicală.

Într-o farmacie din New-York, într-o zi de iulie intră un cetățean care cere o jumătate litru de alcool. Farmacistul, indignat, îi explică că el n-are dreptul să vîndă alcool decît cu rețeta medicului și că aceasta se dă numai pentru anumite boli.

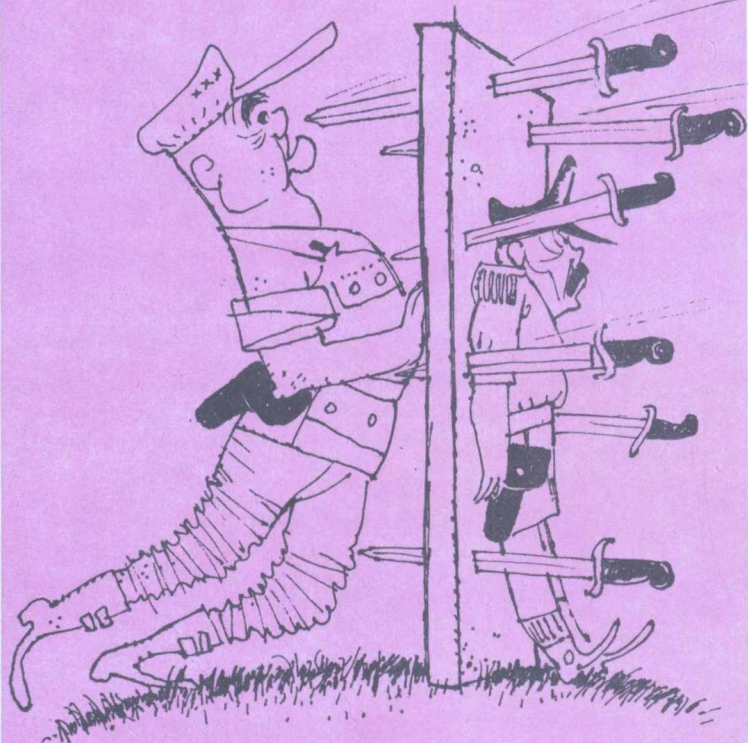
— Ah, spuse clientul, și care boli?

— Trebuie, de exemplu, să fii mușcat de un șarpe.

— Aveți cumva un șarpe?

— Nu! Dar vă pot indica locul unde să găsiți unul. Ieșind de aici,

EUGEN TARU

GENERALUL S.U.A.: — Țin-te bine, mareașale Ky, eu te susțin!

CONSTANTIN OTTESCU

LINIȘTE DUMINICALĂ

Odihna e o stare de lucruri ideală,
E forma cea mai pură, cea mai orizontală,
Cea mai perfectă... Goethe spunea că peste toate
Doar liniștea domnește... Cred că avea dreptate
(Intii că este Goethe și-al doilea c-așa-i!)
Odihna este ținta cea mai de preț, cea mai...
Dar lasă! Ar fi sigur flagrant și nefiresc
Argumentînd odihna să risc să obosesc.
Legiferată biblic de cînd cu ziua-a șaptea
Ciupește și-astronomic din zi cam toată noaptea.
Dar cum nu-mi propusesem să fac filozofie
Pe însuși rostul vieții, această poezie
E totuși un omagiu adus acelor care
Prin grijă, gust, simț practic și de orientare
Ne-asigură odihna la teatru chiar atunci
Cînd, păcătoși în sensul genezei porunci,
Călcăm în ziua-a șaptea în sălile de teatru
Sub masca ce se uită cu rinjet idolatru.
Dar grija pentru public nu doarme ea sărmana,
Planificarea justă ferește de satana,
I-au prevăzut de ziua odihnei piese care
În restul săptămîinii nu fac deloc vînzare.
Noi înțelegem sensul plin de perfecțiune
Al actului acesta de post și rugăciune.
Cei de la repertoriu ne-nvață-n mod sublim
Căderile cu grijă să le gospodărim
Cu-nțelepciunea care nu șovăie, nici iartă
Recuperează astfel rebuturile-n artă.
Extinderea aceasta se cade necesară
Și simbăta, tovarăși, la matineu și seară.
Noi nu vrem piese bune în nici o sârbătoare!
Odihna să plutească ușor sforăitoare
Prin staluri unde somnul să se propage-n unde
Concentrice din scenă... Noi vrem chiar săli rotunde
(Să n-aibă somnul colțuri), divina plăctiseală
Să tragă spre odihnă și somn întreaga sală,
Moș Ene, zeul Hypnos, etc, în plen
Rapsodiînd rumoarea răritului refren
S-adoarmă și actorii prin roze ca-n poveste
Să nu cumva să strige pe scenă fără veste
Și-n cușca sa suflerul cu feasta lui de lună
Și-un fir vilvoi să caste un ultim... noapte bună!

faceți la dreapta. În strada a treia la nr. 7 veți găsi un cizmar, el are un șarpe.

— Mersi, spuse clientul și iese alergînd la cizmar.

— Aveți un șarpe?

— Da.

— Poate să mă muște?

— Da.

— Ei bine, aduceți-l.

— Un moment.

Cizmarul ia un registru gros și scrie în el ceva, apoi spune:

— Veți veni la 15 octombrie la orele 3 pentru că pînă atunci toate locurile sînt ocupate.

*

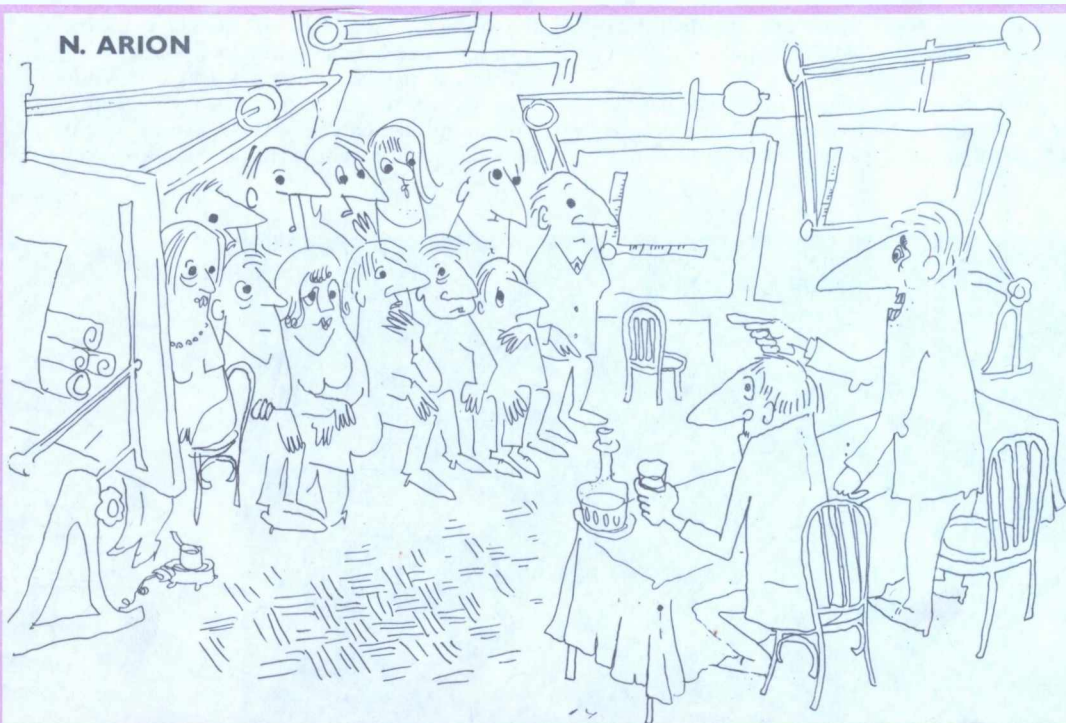
Într-o zi, un negustor de bilci își arăta curiozitățile și printre ele, se afla un craniu care, pretindea el, era al lui Cezar.

— Ei nu, spuse un privitor, asta nu-i posibil pentru că Cezar avea un craniu foarte mare.

— Știu, spuse negustorul fără să se tulbure, dar asta este craniul lui de cînd era copil.

Traducere din limba franceză de GHEORGHE ECATERINA

N. ARION

— ...E adevărat că tovarășul a muncit conștiincios și peste orele de program, iar prin soluția adoptată a realizat o economie de 1 600 000 lei și 50 tone de metal. Dar... tovarășul uită să-și facă autocritica că fumează...

Bietul Mitică

— Tov. Mitică, pleci miine în deplasare la Timișoara!

— Plec tov. șef! Și Mitică pleca fără să întrebe, fără să se scarpine în cap, fără să zică: — Păi meciul...

— Tov. Mitică, nu desface geamantanul! Pleci la Constanța! Și Mitică pleca fără să spună: — Păi d-abia am venit! Sau: — Să se mai ducă și altul!

— Tov. Mitică, vrei să mai lucrezi o oră în plus?

— Vreau, tov. șef!

Și Mitică lucra fără să spună: — Dar la primă n-o să mă uitați!

De multe ori șeful se consulta cu Mitică.

— Ce spui Mitică de cutare?

— Exceptional, tov. șef!

— Da?

— Da. Păcat că... dar asta n-are nici o importanță!

— Păcat, ce?

— Păcat că îi cam place să bea. Eh, cine știe ce dureri o avea bietul om!

— Beă?

— Cam!

— Aha! Și șeful întreba de altul. Dar despre cutare ce zici?

— Întrece toate așteptările!

— Adevărat?

— Adevărat. Păcat că... dar nu contează!

— Ba contează, tov. Mitică! Ia spune!

— Se cam face uitat pe unde îl trimiteți!

Fire melancolică, încolo... admirabil!

Niciodată Mitică n-a dat vreo referință rea despre vreun coleg. Toți erau buni ba chiar excepționali, dar cu cite un mic cusur, întâmplător cel mai important. La ședințe, Mitică al nostru n-ar fi criticat pe cineva, să-l fi picat cu ceară. Întotdeauna se înscria ultimul la cuvânt. Și asta numai din modestie. Să nu se spună că se repede primul pentru a ieși în evidență. Răuvoitorii însă spuneau că Mitică se înscria ultimul, pentru a vedea în ce parte se înclină balanța. Dar cite nu mai spuneau răuvoitorii!

— Mitică, ai fost propus la primă!

— Eu? Și Mitică se roșea ca un curcan. Pentru ce? Ce-am făcut atât de deosebit? Nu accept. Nu e nevoie. Am leafă...

— Încurajare, Mitică!

— Nu e cazul, dragul meu. Eu nu-mi fac decît datoria. Vă rog să nu mă mai propuneți. Șeful auzea și încîntat îi măsura prima pe

care Mitică o lua plin de o nobilă indignare. Lucra în întreprinderea asta de un an de zile și modestia lui devenise proverbială.

Hm! Răuvoitorii spuneau că Mitică este un prefăcut cum rar se mai vede. Dar unde nu sint răuvoitori!

Și mai avea o calitate Mitică al nostru. Nu era slugarnic. Tot ceea ce făcea, făcea cu capul sus. Niciodată nu s-a înclinat. Colegii îl stimau, superiorii îl respectau, iar Mitică trecea cu privirea în jos ca o călugăriță din «Ordinul Carmelitelor».

Într-o zi șeful l-a întrebat în glumă, rîzînd:

— Ce părere ai despre d-ta, tov. Mitică?

— Despre mine? Mitică s-a înroșit la față

ca o fecioară cînd trec doi bețivi, noaptea pe lângă ea.

— Nu sint prea mulțumit, tov. șef!

— Și de ce nu ești mulțumit, Mitică?

— Fiindcă nu fac cît aș putea să fac. Uneori mă las pe tînjeală și pe urmă încep remușcărilor. Puteam să fac mai mult! îmi spun și nu mai am liniște toată noaptea.

— Ei, ei și d-ta! Nu le mai pune pe toate la inimă! căuta să-l mingie șeful, încîntat de o asemenea bijuterie.

Altă dată, Mitică a fost trecut pe tabel pentru o excursie prin țară. Era o recompensă dată de întreprindere pentru cei mai conștiincioși salariați. Mitică s-a șters singur cu mina lui de pe tabel.

— Am de lucru. Nu pot. Cedez locul meu în favoarea colegului cutare...

— Bine, tov. Mitică, dar ai și d-ta nevoie de o recreație, de o schimbare de decor! căuta să-l convingă șeful.

— Recreația mea va fi atunci cînd voi termina și această lucrare de pe biroul meu.

Răuvoitorii susțineau însă că Mitică își joacă scena mare din actul doi! Ce oameni de nimic răuvoitorii știa! Mitică virtuosul! Mitică onestul! Mitică, omul acesta modest, plin de calitate! Să se spună că joacă teatru... ce infamie! Cine vroia să-și aprindă paie în cap n-avea decît să-l bîrfească pe Mitică! Săreau colegii, săreau șeful, săreau oamenii de serviciu. Singurul care nu săreau, ba încă mai dădea și dreptate celui ce îl ponegrea, era Mitică. Și azi așa, miine așa, iată-l pe Mitică avansat șef de serviciu. Foștii lui colegi își frecau miinile. Om ca Mitică mai rar! Trecuse în locul șefului, care la rîndul său a fost avan-

sat și el. Răuvoitorii șopteau: — Acum să vedeți voi pe Mitică al vostru! O să vă iasă pe nas! Ah! De ce nu se poate stîrpi această categorie de oameni veninoși!

De dimineață, foștii colegi se pregăteau să între la tov. Mitică, așa ca la ei acasă. Dar deodată privirea le-a încremenit pe o înștiințare prinsă pe ușa noului șef, cu patru pioneze: «Audiențe la tov. șef — luna și miercurea» — orele 12—13.»

Colegii se uitau unii la alții. Nu se poate. E o greșeală. Cîte unul îndrăznește să între. Din birou se auzea vocea modestului Mitică:

— D-ta n-ai văzut înștiințarea? Vino luni sau miercuri!

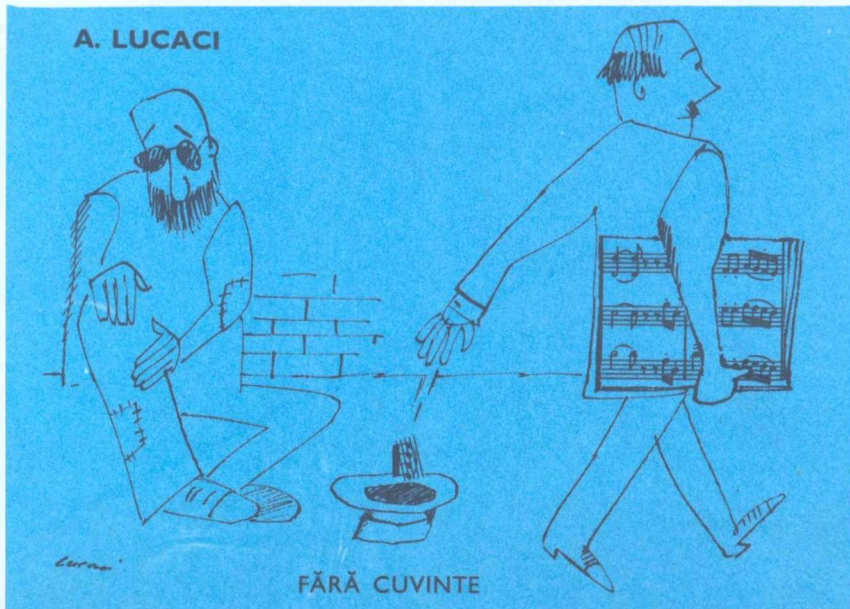
Omul ieșea biuguind: — Nu se poate! Mitică al nostru... Dar ședințele? Niciodată Mitică n-ar fi contrazis sau nu și-ar fi impus punctul său de vedere nici dacă îl tăiai în bucăți!

— Este așa cum spun eu! S-a înțeles?

— S-a înțeles! Deși nimeni nu mai înțelegea nimic. Răuvoitorii își rideau în barbă, dar v-am spus căăștia erau răuvoitori.

Mitică devenise dintr-o dată foarte ocupat. Era normal, căutau să-l scuze colegii. Cîte n-are de făcut un șef de serviciu! Dar și cînd n-avea de lucru, Mitică era foarte ocupat. Nu primea pe nimeni, nu asculta pe nimeni. Pe sălile instituției, Mitică nu mai trecea umil, lipit de pereți. Acum umbla cu pieptul scos în afară umplînd tot culoarul. Cei pe lângă care trecea se lipeau de perete salutîndu-l. Mitică nu vedea. Cîteodată mai biția din cap, dar asta se întîmpla foarte rar. Cum de s-a schimbat minunea asta de om?! Colegii se întristau, răuvoitorii zîmbeau.

Într-una din ședințe, cineva s-a ridicat încercînd să critice noul fel de comportare al noului șef. Mitică l-a fulgerat cu privirea, așa ca procurorul revoluției franceze, și bietul om a amuțit. De atunci amicul n-a mai fost trecut niciodată pe lista de prime cît a fost Mitică șef. Fiindcă Mitică a fost, dar nu mai este. Eu cred însă că Mitică a fost o victimă. Poate a mediului, care l-o fi schimbat, deși răuvoitorii spuneau că Mitică n-a fost decît victima propriei lui false modestii. Pe cine să mai crezi? Bietul Mitică! Am aflat că lucrează în altă instituție, că se lipește de ziduri și refuză primele, dar și acolo sint răuvoitori! Nu mai înțeleg nimic!

V. VASILIU

— Mă chinui cu el, dar îl educ eu!
La maică-sa n-ar fi avut ce învăța!

DESPRE BOX... FĂRĂ TOVAL

București (de la trimisul nostru cu tramvaiul, că troilebuzul era arhi-aglomerat). Gala de box a fost urmărită de 5 000 de spectatori în tribună, 300 în fotoliile din fața ringului și 60 din fața televizorului meu. Cei prezenți la gală au așteptat înfrigurați meciurile, sala fiind foarte rece. De aceea, mulți îi invidiau pe boxeri că erau singurii cu mănuși.

În primul meci, Gogu Marin și Stan Ionescu s-au întâlnit în mijlocul ringului unde și-au strâns amical miinile, mai bine zis mănușile. După aceea s-a iscat ceva între ei și au început să-și care unul altuia lovituri. În clipa următoare, Gogu deveni gânditor, stînd cu bărbia în pumni. În pumnii lui Stan. Apoi, printr-o stîngă... împrejur reuși să doboare... recordul la fugă. Aceasta i-a permis lui Stan Ionescu să cîștige întîlnirea detașat pentru că, de două luni, contează ca detașat la locul lui de muncă.

Al doilea meci a pus față în față pe pugiliștii de categoria cocoș Niculae Niculescu și Petre P. Petre. Ambii au arătat publicului frumoase maiouri. Niculescu s-a dovedit mai bun pentru că, în drum spre gară, cedase în tramvai locul unei bătrîne.

A urmat meciul dintre Y. Xulescu și W. Zeteanu. Cele două pene au luptat de le-au mers fulgii. Xulescu l-a atacat tot timpul pe chestia că nu știe să danseze twist. Pînă la urmă însă o lovitură la plex l-a lăsat perplex. Deci învingător la plex, pardon la puncte, Y. Xulescu.

Întîlnirile disputate în limitele categoriilor ușoară, semimijlocie, mijlocie și semi-grea n-au avut istoric pentru că în public nu se găsea nici un profesor de această materie. Dintre cei care au apărut în aceste patru meciuri, în ring cel mai bine s-au mișcat arbitrii.

Ultimul meci al galei a opus pe greii Iancu Iancu și Dumitru Bobincă. Primul a fost tot timpul peste adversar întrucît cădea mereu peste el cînd recepționa cite o lovitură; ce e drept, în seara respectivă, a dat și el o lovitură la remi, după gală, făcînd un «hand» de la prima mină.

În încheierea cronicii trebuie arătat că membrii juriului au dovedit că au multe cunoștințe. Mereu îi saluta cite cineva din public.

Nota autorului: 9 la caligrafie în școală.

FRED GHENĂDESCU

În unele locuri inginerii-agronomi sînt însărcinați cu treburi administrative.

ÎNTRE AGRONOMI

— Să mai ieșim și noi la cîmp.
— Uite duminică, dacă nu plouă, ne luăm nevetele și mergem împreună.

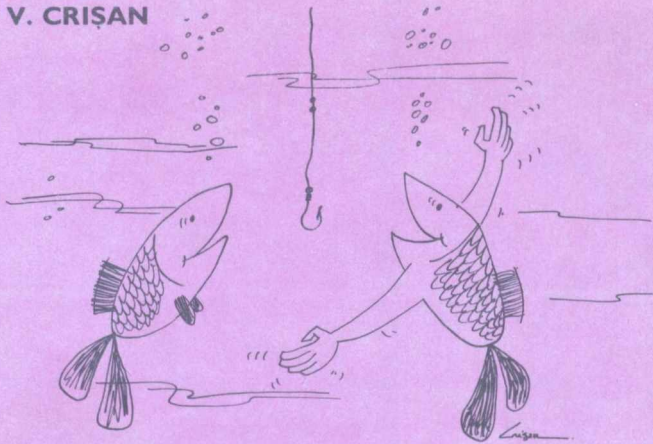
Tovarășului MITRICĂ CONSTANTIN str. Gheorghe Gheorghiu-Dej, nr. 43, Sibiu

Am primit scrisoarea dv. de «mulțumire», dragă tovarășe Mitrică, în legătură cu notița publicată de «Urzica», intitulată: «Înștiințare deschisă de... noi», notă în care relatam că dv. ați locuit, mai demult, vreo citeva zile la Hotel «Nord» din București și ați plecat fără să plătiți suma de 225 lei. Pe drept cuvînt, dv. vă pare rău că autorul acestei notițe și-a întrebuițat fantezia și umorul pentru a relata un fapt nereal. Nouă ne pare și mai rău pentru că nici noi nu apreciem un asemenea soi de fantezie, dar în același timp ne pare bine constatînd că, de fapt, dv. sînteți un om corect și ați achitat pînă la centimă visele pe care le-ați consumat în camera de la Hotel «Nord».

În ce privește mulțumirile pentru nota apărută la noi, vă rugăm să le adresați casierei de la Hotel «Nord», Popescu Elena, care a omis să menționeze chitanța de încasare a sumei de lei 225 pe fișă, ca și tovarășilor Zdru Adam și Stroiny Mircea de la I.A.I. București, care, la un control efectuat la Hotel «Nord», au verificat numai fișa, nu și chitanțierul, unde exista chitanța pentru suma de lei 225, achitată de dv. Ținem să vă asigurăm de toată stima noastră și am dori ca acea notiță critică nefondată, în legătură cu nopțile dormite la Hotel «Nord», să vi se pară un vis urît!

«URZICA»

V. CRIȘAN

— I-am furat ăstua o momeală, uite așa de mare!...

GHCITORI LA DISTANȚĂ

Un joc de societate interîntreprinderi au inventat simpaticii noștri tovarăși de la întreprinderea «Refacerea» din Arad. Acest joc s-ar putea numi «Ghicitori la distanță» pentru că, de exemplu, ultima dată el a început la Arad și s-a terminat la Simeria.

Iată cum a decurs jocul:

Întreprinderea «Refacerea» din Arad a expediat la Simeria un vagon cu produse proprii. Pe scrisoarea de trăsură nr. 14, tovarășii în cauză au menționat că vagonul conține conserve de legume. Să mori de ris și nu alta, pentru că pe avizul de expediție nr. 176, anexat la scrisoare, se menționa că vagonul conține carne de porc cu fasole. Jocul pornește aici, cînd începi să te dai cu capul de pereții vagonului ca să ghicești cine are dreptate: scrisoarea sau avizul? Dar dacă aveți în echipă un băiat deștept, el o să vă sugereze ideea salvatoare: vedeți ce scrie pe buletinul de analiză trimis de «Refacerea» împreună cu cele două acte de transport. Dar dacă o să vă luați după ideea acestui băiat deștept și o să citiți buletinul de analiză, s-ar putea să mai aveți nevoie de o analiză în urma unei mici congestii. Pentru că pe buletinul de analiză o să citiți că în vagon se află nu conserve de legume, nu carne de porc, ci costiță de porc cu fasole. După cum se vede, este un joc foarte palpitant și plin de neprevăzut, iar sfîrșitul lui are loc abia la Simeria.

Dar vă sfătuim ca la sfîrșitul jocului să nu participe cei slabi de inimă căci s-ar putea ca în urma surprizei să nu aibă loc numai sfîrșitul jocului. Pentru că în jocul de față, de pildă, s-a constatat la Simeria că, de fapt, în vagon se aflau... cutii cu tomate.

La Loto tot mai ghicești citeodată. Dar ca să găsești marea geniu care, cînd îi spui «fasole» el să ghicească pe loc că de fapt ai vrut să spui «tomate», asta-i nemaipomenit.

V. SĂLĂGEANU

FUMATUL OPR

FĂRĂ CUVINTE

urzico
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

În comuna Boișoara (raionul Rm. Vilcea) avem ca tehnician veterinar pe Borhină N., care în felul lui este un «Băiat bun... dar cu lipsuri». Adică, nici că-i pasă cînd C.A.P.-ul sau vreun localnic îl anunță că e cazul să intervină deoarece cutare vacă, oaie sau găină dă semne de boală. Vezi tu, Urzico, asta e... boala lui! Nu-l interesează. Se face că n-aude și își vede mai departe de drum, somn, masă sau casă. Am încercat noi să-l lămurim că în felul acesta cu el sau fără el e tot una, dar degeaba.

Se întrebă chiar — unii mai cu-

rioși — cum de o fi nimerit la noi? Chestie de ghinion! Știu eu, o fi spart careva vreo oglindă...

GHEORGHE P.
comuna Boișoara,
rn. Rm. Vilcea

URZICUȚO,

De curînd am călătorit cu autobuzul 31-BC-121 aparținînd de D.R.T.A. pe ruta Brașov-Bacău. La un moment dat, motorul autobuzului a început să «tușească» și să «strănute» după care mașina s-a oprit brusc. Șoferul Melanovici Vasile, a coborît imediat și a început să

cerceteze cauzele care de fapt era... una singură. Pană de benzină! Rezervorul era gol. Și asta deoarece șoferul nu a făcut aprovizionarea cu combustibil în funcție de depărtarea dintre cele două localități. Dar iată că se apropie vertiginos spre locul în care staționam un microbuz (31-BC-1578) aparținînd aceluiași D.R.T.A. Facem semn cu mina, cu batista și cu umbrela. Dar Calpac Gh (am aflat ulterior cine era la volanul microbuzului), crezînd, pesemne, că am coborît din autobuz în ploaie doar ca să-l salutăm, a trecut pe lingă noi de parcă nici nu ne-a văzut, în loc să oprească și să ne împrumute cițiva litri de benzină ca să putem ajunge pînă la prima stație «Peco».

Al naibii chilipir, să pleci la drum cu un șofer ca Melanovici și să-l mai întîlnești și pe colegul său Calpac. Cu ăștia, călătorului chiar că-i șade bine cu drumul, că... acolo îl lasă!

ROMAN N.
Piatra Neamț

URZICO DRAGĂ,

Îmi spunea un amic că la el în comuna Ionești (Raionul Fîliăși) există un cinematograful sîtesc unde, în general, filmele se pot viziona numai cînd nu are loc vreo nuntă. Explicația: Ghiță Constantin, operatorul acestui cinematograful, este mai marele și peste grupul electrogen. Ca atare, ia cu el instalația respectivă ori de cite ori este invitat la vreo nuntă. Și acolo, adică în casa mirilor, dă drumul la toți volții pe care îi are, de face din noapte, zi.

Baremi dacă ar avea grijă ca înainte de a porni pe unde este invitat să lase pe ușa cinematograful-

lui un anunț: «Sînt plecat! Azi rulează... nunta lui Fănică! Pa!»

CÎRSTOCEA NICOLAE
Fîliăși

URZICO,

Pe strada Aviator Beller nr. 22 se află o mică unitate de mercerie. Gestionar: Cucu Florica. Are dumeaie însă o mare specialitate și anume vinde cu suprapreț. Dantela! Costă metrul 8 lei, dar ea nu-l dă fără 13 lei. Asta e prețul la care s-a fixat! Și mulțumită de diferențele pe care le încasează zilnic, nu o dată o găsești fredonînd cite o melodie.

Poate că acum, deși e primăvară... Cucu n-o să mai cînte!

TOHĂNEANU M., Loco

DRAGĂ URZICO,

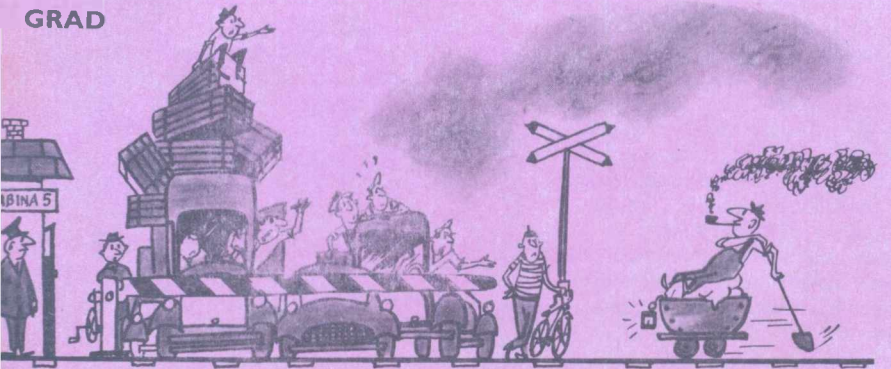
Să-ți spun una caraghioasă de-a binelea: întreprinderea de panificație din orașul Dej a realizat nu de mult un nou produs denumit: Cozonac simplu cu stafide. Dar sortimentul acesta n-a prins, cum se spune, la public. Și atunci în loc să se renunțe la fabricarea acestui produs, abia că au mai fost plămădiți încă vreo 88 de bucăți. Așa a vrut directorul! Ca apoi dîndu-și seama (din nou) că n-are cui să-i plaseze, ca să nu se complice treaba, ne-a obligat să cumpărăm noi, salariații, întregul stoc de cozonaci simpli...

Și uite așa am ajuns la concluzia că uneori chiar niște simpli cozonaci pot să-ți cadă pe cap... plăcintă!

Un grup de salariați de la
Întrep. de panificație Dej

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

GRAD

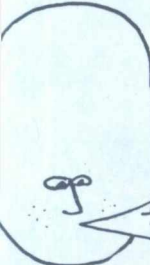
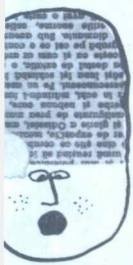

INSTANTANEU!

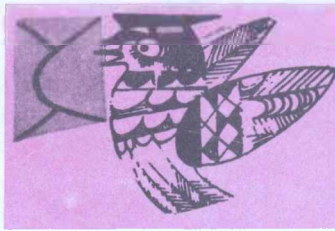
Vine, vine primăvara.

ION DOGAR-MARINESCU

Eu atât am avut de spus.

POȘTA

REDACTIEI

LENGYEL FRANCISC — TG. MUREȘ

Nu mai trimiteți timbre pentru răspuns. Trimiteți mai bine caricaturi de... marcă.

COMAN IOAN — CONSTANȚA

Îngerii dv. (din caricatură) parcă sînt de pe altă lume. E bine să rămînă nevăzuți.

VLAD LIVIU — SUCEAVA

Desenul e slab. Ne spuneți că aveți însă niște schițe. Poate în proză desenați mai bine...

PECA TIBERIU — LOCO

Deoarece nu ați fost găsit la adresa indicată vă invităm să treceți într-o dimineață pe la redacție. Anunțăm cu această ocazie și pe ceilalți colaboratori care trimit materiale spre publicare că nu vom mai răspunde manuscriselor semnate cu inițiale, fără nume și fără adresă exactă.

VLĂDESCU FĂNICĂ — LOCO; GRIGORE MIHAI — LOCO

Ne-ar interesa să știm dacă sînteți una și aceeași persoană. Treceți într-o dimineață pe la redacție.

POPESCU ION — GOVORA-BĂI, ARGES

Sînt atît de vechi încît le cunoaștem și noi.

RACOVITĂ C. — IAȘI

Nu sînt epigrame, ci doar simple constatări versificate cît se poate de slab. Iată una, de exemplu... prost:

Unuia care lipsește de la lucru

*Dînsu se îmbolnăvește
Chiar în momentul cînd dorește
Motivul-i bun, nimic de zis
Dar într-o zi șeful s-a prins.*

S-o fi prins șeful, dar dv. n-ați prins... poanta. Și nici nu cred că o s-o prindeți...

VASILIAN MARIAN — BRĂILA

Deoarece ne-ați trimis versuri lirice cred c-ar fi bine să ne citiți mai întîi dv. pe noi și apoi noi pe dv.

COBAN VASILE — ARAD

Printre alte epigrame, ne adresați și acest catren:

*Pe poet cînd muza îl cheamă
Ori mai mult, ori mai puțin
Și cînd scrie-o epigramă
Nu rănește-i sufletul fin...*

Dacă aveți un suflet atît de fin de ce vă avîntați pe arena satirei? Cine dă, trebuie să știe și să primească.

BUDUREAN ANDREI — LUNCA SPRIE, BEIUȘ

Poezia «Miau» pe care spuneți că ne-ați trimis-o spre momeală, nu ne-a... prins. Nu sînt rimele bune...

ROMEO MORARI — TG. MUREȘ

V-am reținut două epigrame. Deocamdată, atît.

HORIA M. ARDAN — CLUJ

Vă răspundem cu propria dv. epigramă:

Unui poet

*Scrii astăzi fără ritm și rimă
Față de ele nu-i rău că n-ai stimă
Dar noi ce ți-am făcut ca să ne torturezi
Și să ne porți prin lume cu pegașii tăi*

verzi?

SIMIOANA E. — LOCO

Cu schița «N-am baftă și pace», aveți dreptate!

VIȘAN ȘTEFAN — SIBIU

«Vizita» e prea lungă. Și ca orice vizită lungă, plictisește.

OCTAVIAN M.B. — BLAJ, REG. BRAȘOV

Prea multe slabe.

COMAN C. — BRAȘOV

După cum scrieți mai aveți într-adevăr mult (e și remarcă dv.) pînă cînd veți deveni începător. În primul rînd trebuie să sîrșiți cu gramatica.

PESCA SUZANA — ORADEA

Ne spuneți în scrisoare: «Vă trimit această, nu știu cum s-o numesc, și aștept critica». Aveți dreptate. Nici noi nu știm cum s-o numim. Se pare că nu-i nimic.

MATEI IOAN — BRAD, HUNEDOARA

Dintre culmi doar una singură e bună:

Culmea vitezei:

Să concurezi singur și să ieși al doilea.

ACHIM G. — BAIA MARE

Deoarece declarați că sînteți student nu vă putem trece cu vederea platitudinea exprimării. Într-una din strofele poeziei «Reprofilare» spuneți:

*Facultatea este grea
La colocvii n-am picat
Examene nici n-am dat
Nu-i cartea de mîntea mea.*

Se prea poate, dar fără carte nici poezie nu se poate face.

RADU VASILIU — BACĂU; BERDAN C. — GALAȚI; DRAGOȘ MUȘATESCU — CRAIOVA

Am reținut cîteva materiale. Mai trimiteți.

DEOCAMDATĂ, NU.

Enache C. — Tecuci; Gaiescov Ioța, com. Petrovaselo, Banat; Chircu Constantin — Reșița; Ghebaru Nicolae — Ploiești; Stoicescu Victor, com. Maximeni, Galați; Cătu-naru Dumitru, com. Videle, reg. București; Gradea Doru, Tulcea; Budurlean Nelu, Bistrița; Ogrin Gh. Timișoara; Ștefănescu Cerber — Galați; Alăzăroaie Stelian-Moinești, Bacău; Negrea G., Loco.

«URZICA» REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

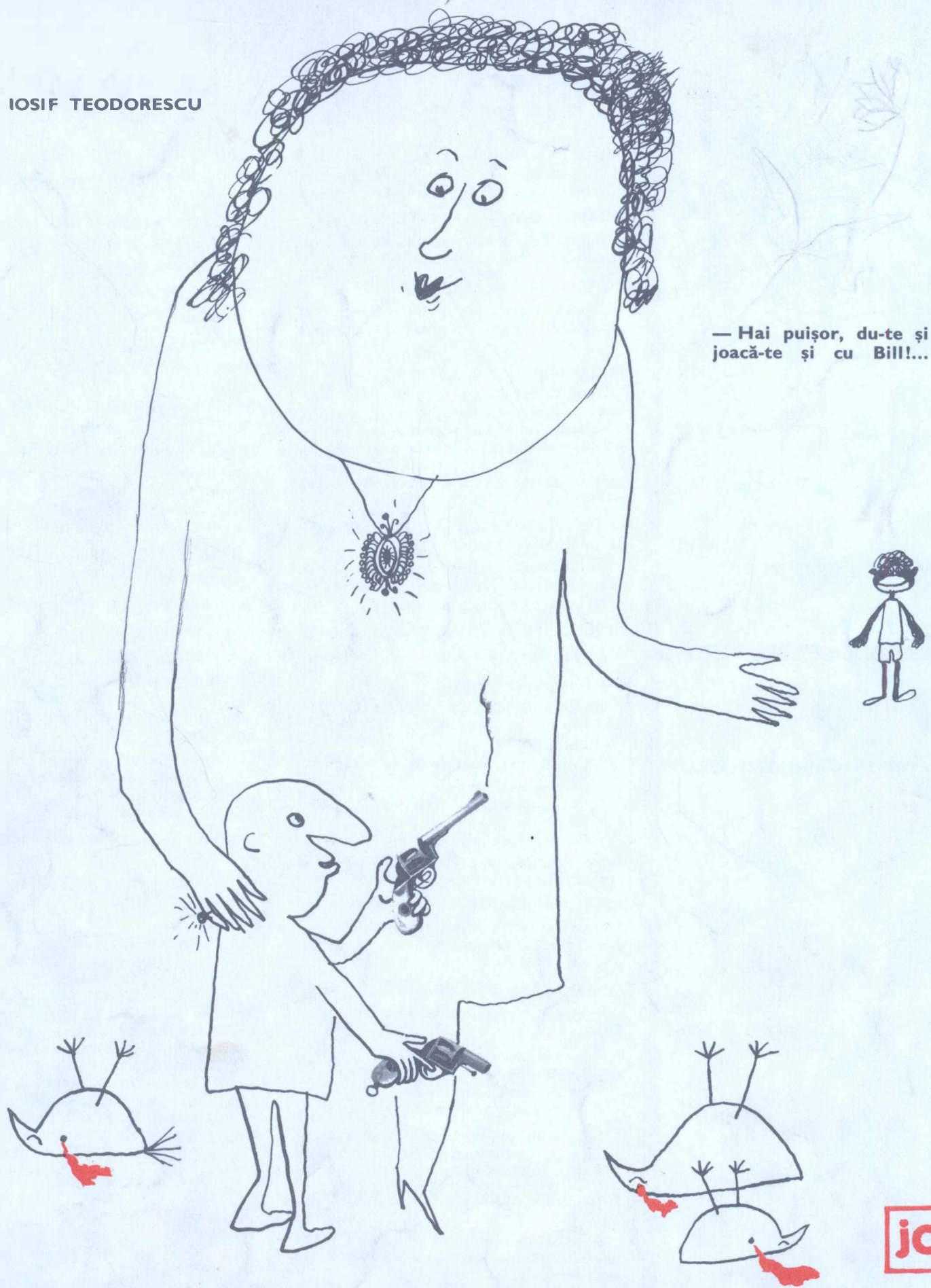
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Scintei»

44 601

IOSIF TEODORESCU

— Hai pușor, du-te și joacă-te și cu Bill!...

jo

urzica